

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/20/2022
Identifikačné číslo spisu:	3116223508
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:3116223508.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovcej, v spore žalobcu H. F. L., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom H. V. XX, V., zastúpeného JUDr. Soňou Suchánovou, advokátkou so sídlom Námestie sv. Anny 7269/20B, Trenčín, proti žalovanému K. X., narodenému dňa XX.XX.XXXX, bytom R. XXXX/XX, V., zastúpenému GARANT PARTNER legal, s. r. o., so sídlom Einsteinova 21, Bratislava, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 23C/255/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 19. augusta 2020 sp. zn. 19Co/90/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného z a m i e t a.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Trenčín, ako súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 16. novembra 2018, č. k. 23C/255/2016-189 rozhodol, že uverejnením textu „Nehovoriac o 60 tisíc eur, ktoré muselo mesto vynaložiť na zmenu projektov potom ako sa mu podarilo presadiť vymenovanie Hviezdy za Národnú kultúrnu pamiatku“ v piatom odseku, textu „Aj vtedy opäť F. L. pobehoval po ministerstve kultúry a robil všetko preto, aby mesto tieto fondy nedostalo. (S touto informáciou ma oboznámili ľudia priamo z ministerstva, ktorí sa pýtali, že kto to preboha je ten F., ktorý brojí proti Vám)“ v siedmom odseku a textu „dal mu takmer zadarmo techniku hodnote milión korún“ v dvanástom odseku v príspevku s názvom „L. sa raz opäť hodil o zem“ žalovaným na sociálnej sieti Facebook dňa 30.10.2016 došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti (výrok I.). Súčasne žalovanému uložil povinnosť na sociálnej sieti Facebook, a to na profile žalobcu s názvom F. L., na profile žalovaného s názvom K. X. uverejniť ospravedlnenie v rovnakej veľkosti textu a na dobu najmenej troch mesiacov v znení: „Ja K. X. sa ospravedlňujem H. F. L. za nepravdivé tvrdenia v mojom príspevku zo dňa 30.10.2016 s názvom „L. sa raz opäť hodil o zem“, nakoľko moje tvrdenia o činnosti F. L. ako fyzickej osoby, ako poslanca Mestského zastupiteľstva v V. a ako predsedu občianskeho združenia F. (združenie pre súčasné umenie) v tomto príspevku v piatom odseku „Nehovoriac o 60 tisíc eur, ktoré muselo

mesto vynaložiť na zmenu projektov potom ako sa mu podarilo presadiť vymenovanie Hviezdy za Národnú kultúrnu pamiatku“, v siedmom odseku „Aj vtedy opäť F. L. pobehoval po ministerstve kultúry a robil všetko preto, aby mesto tieto fondy nedostalo. (S touto informáciou ma oboznámili ľudia priamo z ministerstva, ktorí sa pýtali, že kto to preboha je ten F., ktorý brojí proti Vám)“ a v dvanástom odseku „dal mu takmer zadarmo techniku hodnote milión korún“, nie sú pravdivé.“, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Žalovanému tiež uložil povinnosť na sociálnej sieti Facebook, a to na profile V. po dobu najmenej troch mesiacov zdieľať ako svoju poznámku ospravedlnenie, ktoré je povinný uverejniť na svojom profile s názvom K. X. podľa výroku II. tohto rozsudku do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Žalovanému tiež uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.500,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok V.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 40 % (výrok VI.).

1.2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 30.10.2016 uverejnil žalovaný na svojom profile s názvom K. X. na sociálnej sieti Facebook príspevok s nadpisom „L. sa raz opäť hodil o zem“ s nasledovným obsahom:

„V. mestský poslanec a predseda komisie kultúry F. L. vyhlásil, že známemu Klubu Z. objekte Hviezdy v V.I. hrozí likvidácia. Podobne ako už niekoľko krát v minulosti sa opäť raz hodil ako malé decko o zem a kričí. Chce, aby sme ho poľutovali, pomojkali a ocenili jeho neuveriteľné zásluhy. Ibaže L. je iba vypočítavý človek, v prípade ktorého nepomôže ani svokra D. S., ale už len polepšovňa. Aby sa naučil slušnému správaniu.

Klub Z. funguje od roku 1971. Prešiel viacerými premenami. Od roku 2004 dostal od vtedajšieho vedenia mesta možnosť pokračovať v činnosti klubu F. L.. Dnes hovorí, že ho mesto ide zlikvidovať. Nie je to prvý raz, čo F. podobný hoax vypustil.

L. dostal a doteraz platí za nájom Z. a priliehlych pozemkov výrazne podhodnotené nájomné. V súčasnosti je to podľa zverejnenej zmluvy 328 eur mesačne za celkovú výmeru 200 metrov štvorcových. Cenu nájmu mal kompenzovať tým, že bude dotovať alternatívnu kultúru z príjmov z baru. K tomu sa F. zaviazal.

Realita je však iná. Umelci, resp. organizátori koncertov musia fiktívnymi zmluvami o spolupráci a prenájme techniky, ktorú dostal takmer zadarmo, platiť za to, že vôbec môžu v Z. vystúpiť. Tým F. L. dehonestoval svoju pôvodne kultúrnu a umeleckú činnosť na podnikanie. Nesúdím, konštatujem, viem.

Nie je to prvý raz, čo F. L. hrozí zánikom Z.. Ešte za čias L. M. zmaril rekonštrukciu objektu Hviezda a pripravil mesto o eurofondy. Nehovoriac o 60 tisíc eur, ktoré muselo mesto vynaložiť na zmenu projektu po tom, ako sa mu podarilo presadiť vymenovanie Hviezdy za Národnú kultúrnu pamiatku. Možno správny krok, v tom čase však absolútne účelový. Jednoducho mu rekonštrukcia nevyhovovala.

Neskôr F. L. začal kričať, keď mu bola odmietnutá správa celej Hviezdy. Pričom Z. a F.Ž. je len jeden zo 16 subjektov, ktorí tam aktuálne pôsobia. Samozrejme chcel celú Hviezdu za euro na desaťročia, pričom mesto by platilo všetky náklady na prevádzku budovy Kričal, hádzal sa o zem, ale našťastie mu to neprešlo, poznajúc jeho divnú povahu a manažérske (ne)schopnosti.

Pred dvoma rokmi malo mesto opäť na dosah eurofondy. S menej ambicióznym projektom, ktorý od toho pôvodného rátal so zachovaním Klubu Z. v stavebnej podobe, ako ju poznáme. Aj vtedy opäť F. L. pobehoval po ministerstve kultúry a robil všetko preto, aby mesto tieto fondy nedostalo. (S touto informáciou ma oboznámili ľudia priamo z ministerstva, ktorí sa pýtali, že kto to preboha je ten F., ktorý brojí proti Vám).

Logika nepustí. Jediným dôvodom takéhoto správania bola hrozba dočasného, zhruba ročného uzatvorenia klubu pre rekonštrukčné práce. To sa stane keď vlastné živobytie je dôležitejšie ako verejný prospech občanov mesta a jeho návštevníkov.

Tento jeho posledný útok sa pre vyššie uvedené a historickú znalosť jeho správania nedá chápať inak, ako vydieranie primátora, aby mu v zastupiteľstve u poslancov presadil jeho aktuálny projekt. Kontajnerové divadlo na susednom pozemku, kde je budova bývalého pasového oddelenia.

Pozemok chcel ako inak zadarmo. Poslanci mu to odmietli, poznajúcim L. tienisté stránky. Tne sa ako malé dieťa hodil o zem a kričí. Opäť. A paradoxne útočí na človeka, primátora mesta, ktorýsi ho ako jeden z mála zastal a projekt presadzoval. Jednoducho primátor verí v to, že ide pre V. o prospešný projekt.

Aspoň sa mi dáva zadosť v tom, že ešte v roku 2012, aj po diskusiách s ľuďmi, ktorí v V. dokážu robiť kultúru bez dotácií, som vtedy ako hovorca varoval, aby sme si na L., jeho praktiky a reči, ktoré šíril dávali pozor.

F. L. sa aj po týchto rokoch a po tom, ako sa stal poslancom a predsedom kultúrnej komisie, správa rovnako. Okrem cukríkového nájmu v Z. inkasoval ako správca klubu dotácie viac ako 100 tisíc eur.

Klub Z. je tu s nami vyše 40 rokov a patrí už niekoľkým generáciám. Ale Klub Z. nie je L.Ý., aj keď on sa tak tvári. Pre V. je Klub Z. niečo ako pre Košičanov Tabačka, pre Žilinčanov Stanica. Ale L. nie je a ani nikdy nebude Adamov či Radkoff. To je úplne iná liga.

Emočné vydieranie F. L. predvádza už vyše 12 rokov. M. mu na to skočil a dal mu okrem klubu napríklad takmer zadarmo techniku v hodnote milión korún. Len aby mal od neho pokoj. Tú techniku, za ktorú si teraz pýta "nájom" pre kapely, ktoré v Z. chcú hrať.“

1.3. Súd prvej inštancie uviedol, že príspevok žalovaného sa osoby žalobcu dotýkal ako osoby verejne činnej, a jeho predmetom bolo hodnotenie činnosti žalobcu ako osoby verejného záujmu, pričom aj samotná činnosť, ktorá bola predmetom príspevku, spadá takisto do sféry záujmu verejného. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná v hodnotiacich úsudkoch a kritike žalobcu v uvedenom článku v odseku prvom, treťom, štvrtom, a v časti hodnotiaceho úsudku v odseku piatom, odseku šiestom, deviatom, desiatom a časti dvanástom, ktorými nedošlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, preto v tejto časti žalobu zamietol. Žalobu považoval za dôvodnú v rozsahu žalovaným uvádzaných faktov v odseku piatom, siedmom a dvanástom z týchto dôvodov:

1.3.1. V odseku 7. žalovaný uvádza fakt, že žalobca pred dvoma rokmi (10/2014) pobežoval po Ministerstve kultúry a robil všetko preto, aby mesto nedostalo eurofondy. Že sa má jednať o fakt, vyplýva zo spôsobu jeho prezentácie, kde žalovaný uvádza, že ho s touto informáciou mali oboznámiť ľudia priamo z Ministerstva, ktorí sa ho mali pýtať, že kto je to ten L., čo brojí proti Vám. Zároveň aj na výsluchu uviedol, že ho o tom mal informovať konkrétny človek, ktorého sa snažil dohľadať, ale nechcel už s tým mať nič spoločné. Obranu žalovaného, že sa malo jednať o jeho záver (hodnotiaci úsudok) vyplývajúci z toho, že žalobcovi malo nerekonštruovanie objektu Hviezdy vyhovovať, vyhodnotil ako účelový, nakoľko ju vyvrátil samotný žalovaný na svojom výsluchu a zároveň z príspevku vyplýva, že to žalovaný prezentuje ako fakt, pričom ešte údajom, že ho o tom oboznámili ľudia z Ministerstva, tejto informácii pridáva na zdanie hodnovernosti. Ani výpovede svedkov nepotvrdili, že by žalobca na Ministerstve kultúry resp. Fondu na podporu umenia vykonával akékoľvek aktivity za účelom, aby mesto nedostalo fondy. Uvedená informácia tak nie je pravdivá a zároveň zasiahla do práva na ochranu osobnosti žalobcu do jeho cti, dôstojnosti a jeho mena, keď má difamačný charakter, nakoľko žalobcu vykresľuje ako osobu, ktorá škodí mestu, keďže mal vykonávať akoby záškodnícku činnosť na Ministerstve kultúry smerujúcu k zmareniu získania fondov pre mesto Trenčín.

1.3.2. V odseku 12. žalovaný prezentuje, že technika, ktorú K. Z., R.K..S.. odkúpil od mesta V.Í. za 55.000,-Sk, mala všeobecnú trhovú hodnotu 1.000.000,-Sk. Uvedenú skutočnosť žalovaný takisto nepreukázal. Teda tento fakt nie je pravdivý, nakoľko bolo povinnosťou žalovaného jeho pravdivosť preukázať. V prvom rade treba uviesť, že nešlo o novú techniku, ale o používanú techniku. Svedok uviedol, že podľa jeho odhadu by v prípade, ak by sa nakupovala nová technika výkonu zodpovedajúceho odpredávanej techniky, tak by sa pravdepodobne priblížili k hodnote 1.000.000,-Sk.

Žalovaný vo svojom príspevku však vzťahoval cenu 1.000.000,-Sk na použitú techniku, a to konkrétne na techniku, ktorú odkúpil K. Z., R..K..S.. od mesta V. Aj tento fakt je tak nepravdivý, nakoľko čitateľ príspevku si na jeho základe vytvára nesprávny dojem, že mesto nevýhodne predalo techniku K. Z., R..K..S., ktorého konateľom je žalobca tak, že prerobilo 945.000,-Sk, ako rozdiel medzi hodnotou techniky tvrdenou žalovaným a odkupnou cenou a na druhej strane K. Z., R..K..S., akoby za extrémne neadekvátne nízku cenu prišlo k majetku, a to na škodu mesta. Aj táto skutočnosť je difamujúca k osobe žalobcu, u ktorého vytvára nepravdivý dojem, akoby predajom techniky došlo z jeho strany k tunelovaniu majetku mesta, a tak zasiahla do práva na ochranu osobnosti žalobcu, do jeho cti a jeho mena. Navyše svedok nie je znalec a jeho vyjadrenia ohľadne ceny techniky, že ak by bola odpredávaná ponukovým konaním, bola by jej cena vyššia, nie sú preukazné, keď svedok uvádza, že podľa jeho názoru by sa odpredala za vyššiu cenu, avšak z uvedeného údaju nemožno vôbec kvantifikovať, čo by znamenala vyššia cena, teda či by išlo o cenu podstatne vyššiu až tak, že by sa priblížila k hodnote 1.000.000,-Sk alebo o cenu, ktorá by sa ani z diaľky nepriblížila k tvrdenej cene 1.000.000,-Sk.

1.3.3. Čo sa týka druhej vety v piatom odseku príspevku žalovaného, že mesto muselo vynaložiť na zmenu pôvodného projektu na rekonštrukciu kina Hviezda 60.000,- eur, tak žalovaný nepreukázal, že by zmena projektu stála takúto značnú sumu. Svedok len uviedol, že „cena samotného projektu stála 60.000,- eur, pričom túto informáciu má mať od architekta, ale že je to odhadovaná suma. Od informácii, ktoré má od architekta, stála zmena toho projektu toľko ako sám projekt, avšak nedovolí si uviesť, že ide o presné číslo. S tým, že informácia sa dá dopracovať na meste.“ V danej veci žalovaný prevzal túto informáciu od svedka, ktorý ju však mal mať z počutia, zároveň si nedovolí uviesť, že sa malo jednáť o presné číslo, pričom cena zmeny projektu mala byť objektívne zistiteľná na meste. V danom prípade žalovaný nepreukázal, že by vykonal dostatočné úkony preto, aby zistil skutočnú cenu, keď sa spoliehal na informácie z počutia, nepreukázal, že sa zaujímal o to, z akého zdroja svedok informácie má, teda nepreukázal, že sa na danú informáciu mohol spoliehať. Zvlášť, ak samotné mesto musí disponovať presnými údajmi, pričom dopytom na mesto by získal objektívny údaj. Ani v novinových článkoch, na ktoré odkazuje, sa žiadna suma zmeny projektu nenachádza. Z uvedeného dôvodu tak súd túto informáciu nemôže pokladať za pravdivú. Zároveň má aj difamačný charakter, keď z obsahu článku vyplýva, že v dôsledku vyhlásenia Hviezdy za NKP muselo mesto navyše vynaložiť 60.000,- eur, teda nadbytočný náklad, ku ktorému by v prípade nevyhlásenia Hviezdy za NKP nemuselo vôbec dôjsť, teda vlastne spôsobil mestu stratu. Avšak, či výška tejto straty dospela, alebo sa aspoň priblížila až k takto značnej sume, nepreukázal.

1.4. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca sa domáhal poskytnutia primeraného zadosťučinenia jednak konštatovaním, že uverejnením príspevku žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti a jednak uložením povinnosti žalovanému sa verejne ospravedlniť žalobcovi. Skonštatoval, že v prípade produkovania difamačných tvrdení predstavuje konštatovanie porušenia práva na ochranu osobnosti a ospravedlnenie základné primerané zadosťučinenie, ktoré je vždy na mieste. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie vo svojom prvom výroku konštatoval, že došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, avšak nie celým príspevkom či každým výrokom, ktorých závadnosť namietal žalobca, ale len v prvom výroku špecifikovanými časťami príspevku, keď ostatnými napádanými výrokmi a resp. ich časťami nedošlo k porušeniu práva na ochranu osobnosti žalobcu ako vyplýva z odôvodnenia viažuceho sa k jednotlivým odsekmi. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie do konštatovania o tom, že príspevkom žalobcu došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti, zahrnul len závadné výroky, nakoľko poňatie celého príspevku do uvedeného konštatovania by mohlo vyvolať mylný dojem, že závadný bol celý príspevok, čo by mohlo mať negatívny vplyv na verejnú diskusiu, nakoľko by sa osoby, ktoré by mali záujem verejne komentovať dianie, mohli domnievať, že vadný bol celý príspevok. Teda v časti, ktoré požadovali zahrnutie aj nezávadných odsekov, žalobu zamietol.

1.5. Zároveň súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi za tieto nepravdivé a zároveň difamačné tvrdenia takým spôsobom, aby bolo z ospravedlnenia zrejmé, o ktoré nepravdivé tvrdenia z uvedeného príspevku sa jedná a vo zvyšnej časti žalobcom namietaných príspevkov žalobný návrh požadujúci ospravedlnenie sa žalovaného zamietol, z dôvodu, že nimi nedošlo k zásahu práva na ochranu osobnosti.

1.6. Vzhľadom nato, že príspevok žalovaného, vrátane tvrdení, ktoré zasiahli do práva na ochranu osobnosti žalobcu bol verejne publikovaný a mal verejný ohlas, pričom obsahoval aj difamačné tvrdenia

o žalobcovi, vyžaduje zabezpečenie účinku reparačnej funkcie, aby ospravedlnenie žalovaného žalobcovi bolo uverejnené na profiloch, kde sám žalovaný svoj príspevok šírila, a to v rovnakej veľkosti textu ako bol napadnutý príspevok, nakoľko takýmto spôsobom bude ospravedlnenie pôsobiť na miestach, kde príspevok žalovaného svojimi nepravdivými údajmi mohol byť objektívne spôsobilý vyvolať u žalobcu ujmu. Nakoľko žalovaný zdieľal ako poznámku celý príspevok na profile V., uložil mu zároveň, aby na tomto profile takisto zdieľal toto ospravedlnenie vo forme poznámky. Čo sa týka povinnosti uverejniť ospravedlnenie aj na profile V., súd v tejto časti žalobu zamietol, nakoľko na uvedený profil žalovaný tento príspevok nepridal, ale pridala ho tretia osoba.

1.7. Súd prvej inštancie mal za to, že primerané zadost'učinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nie je postačujúce preto, že pôsobiskom žalobcu, ktorý pôsobí vo sfére verejného záujmu, je mesto V., kde je poslancom a zároveň vykonáva kultúrne aktivity v objektoch mesta V., pričom predmetný príspevok žalovaný publikoval aj na profile V., u ktorého vzhľadom na jeho názov sa má zato, že ho sledujú najmä obyvatelia mesta V., ktorým boli prezentované nepravdivé a difamačné informácie o žalobcovi, a to navyše informácie klamlivo informujúce o vzťahu žalobcu k mestu V., ako subjektu, ktorému mal žalobca vytvárať prekážky k získaniu eurofondov aktivitou na ministerstve kultúry, ktorý mal mesto poškodiť, získaním techniky za extrémne nízku cenu, či spôsobiť navýšenie nákladov na zmenu projektu rekonštrukcie Hviezdy o 60.000,- eur, pričom žalobca je práve osobou, ktorá má záujmy mesta hájiť, nakoľko je mestským poslancom a užíva mestské priestory. Žalovaným uvádzané klamlivé fakty vykreslili žalobcu ako škodcu, nie v meste V., ale ktorý škodí priamo mestu V. ako subjektu, čo pre osobu, ktorá je mestský poslanec, predstavuje výraznejší difamačný zásah než u iných osôb, nakoľko u poslanca sa má zato, že záujmy mesta háji, pričom predmetné odseky boli uverejnené tam, kde mali najvýraznejší potenciál poškodiť žalobcu, a to na profile V., na profile žalobcu, na profile žalovaného, ktoré tiež sledujú najmä V., keďže obaja z V. pochádzajú, pôsobia tu, prípadne pôsobili. Zároveň vzhľadom nato, že Facebook je sociálna sieť mohli sa šíriť aj ostatným osobám, ktoré nenavštívili predmetné profily. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že následky neoprávneného zásahu do cti dôstojnosti a mena žalobcu sa prejavili v jeho osobnom prežívaní a v rodinnom živote. Z výsluchu žalobcu a jeho družky mal preukázané, že samotný neoprávnený zásah žalobca prežíval negatívne, pričom mal horší spánok, v uvedenom období neboli šťastní, prežívali to ako traumy, a z dôvodu ich prežívania odovzdali na zhruba obdobie štyroch dní dieťa starým rodičom. Zároveň žalobca vnímal aj negatívne prežívanie jeho partnerky, ktorá tiež nemohla spať, schudla, ale lieky na zníženie tlaku mali slabší účinok. Takisto museli rôznym ľuďom odpovedať, s ohľadom na obsah príspevku. Tieto tvrdenia vzal súd za nesporné, nakoľko ich prežívanie zodpovedalo tomu, čo by prežívala takmer každá osoba v obdobnej situácii. Je zrejme s ohľadom na obsah žaloby, že negatívne prežívanie spôsobili aj výroky, ktorými nebolo neoprávnene zasiahnuté do práva osobnosti, t. j. hodnotiace úsudky, ktoré boli prípustné, avšak vzhľadom nato, že článok obsahoval aj nepravdivé a zároveň difamačné informácie, tak aj tie sa na tomto negatívnom prežívaní podieľali. Žalobca mal obavy, že mu príspevok nezvratne ublížil a poškodil ho v jeho sfére miestneho politika, že by voliči k nemu stratili dôveru ďalej, že v súvislosti s uvedeným príspevkom by nemusel byť zvolený za predsedu kultúrnej komisie, ako i že umelci by k nemu mohli stratiť dôveru, že by mohlo dôjsť k zníženiu príjmu Klubu Z. i samotného žalobcu, ktorý sa aktivitami v kultúre živí tým, že by došlo k poklesu návštevnosti kultúrnych podujatí a klubu Z. celkovo, poklesu umelcov vystupovať v Klube Z., neprispievaním či odlivom finančných príspevkov a darov dobrovoľníkov na opravy a organizáciu kultúrnych akcií Klubu Z.. V konaní však nebolo preukázané, že by sa naplnili obavy žalobcu a nastali tieto pre žalobcu. A preto mu v tejto sfére ujma nevznikla. Z týchto dôvodov mal súd prvej inštancie zato, že primeraná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch je v danom prípade 2.500,- eur, čo nepresahuje trojnásobok priemernej mzdy.

2.1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 19. augusta 2020 sp. zn. 19Co/90/2019 rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III., IV. potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a vo výroku I. zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

2.2. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti. Odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Námietky žalovaného, uvedené v podanom odvolaní, preto nemohli v danej veci privodiť zmenu

napadnutého rozsudku v rozsahu jeho skutkového a právneho záveru uvedeného vo výrokoch II., III., IV. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pri hľadaní rovnováhy a proporcionality medzi právom žalobcu na ochranu osobnosti a právom žalovaného na slobodu prejavu, bolo potrebné uprednostniť právo žalobcu na ochranu osobnosti.

2.3. K námietke žalovaného smerujúcej k tej skutočnosti, že súd prvej inštancie tým, že preskúmaval jednotlivé odseky uvedeného príspevku, o ktorých následne samostatne rozhodol a vyjadril ich slovné, prekročil svoje oprávnenia a sám upravil žalobu žalobcu, odvolací súd uviedol, že nie je možné uzavrieť, že súd jednal nad rámec žaloby a prekročil obsah žalobného petitu. Odvolací súd zdôraznil, že pokiaľ je navrhovaný žalobný petit nesprávny, t. j. vymedzenie práv a im zodpovedajúcich povinností v ňom obsiahnutých je nepresné, neurčité alebo nevykonateľné, prevzatie takéhoto petitu do výroku rozhodnutia by malo za následok nevykonateľnosť súdneho rozhodnutia. Uvedené požiadavky nie sú formálne, ale nevyhnutné pre výsledok konania, teda preto, aby rozhodnutie bolo vykonateľné, a aby mohli nastať účinky zamýšľané žalobcom (I. ÚS 233/97). Pokiaľ ide o petit žaloby na morálne zadost'učinenie formou uverejnenia (strpenia) ospravedlnenia, forma a navrhovaný spôsob musí byť primeraný forme uverejnenia výrokov a nimi spôsobenému zásahu. Ak žalobca označil v žalobe presne, určite a zrozumiteľne povinnosť, ktorá má byť žalovanému uložená rozhodnutím súdu alebo spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo právnej skutočnosti, súd nepostupuje v rozpore so zákonom, ak použitím iných slov vyjadrí vo výroku svojho rozhodnutia rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal. Iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia. Prípadným návrhom žalobcu na konkrétne znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí dbať, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/154/2009). Skonštatoval, že z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie sa uvedeným názorom riadil a pokiaľ žalobca žiadal uložiť žalovanému povinnosť na sociálnej sieti Facebook na profile žalobcu a žalovaného resp. na profile V. (vo zvyšnej časti - zverejnenie na profile V. bol návrh zamietnutý) uverejniť ospravedlnenie na rovnakom mieste, ako uverejnil svoj príspevok s názvom „L. sa raz opäť hodil o zem“ s tým, že sa ospravedľuje žalobcovi za nepravdivé tvrdenia v tomto príspevku zo dňa 30.10.2016, nakoľko jeho tvrdenia v odsekoch 1., 3., 4., 5., 6., 7., 9., 10., 12. a 14. nie sú pravdivé a súd prvej inštancie z týchto odsekov vybral časť odseku 5., 7. a 12., v ktorom rozsahu považoval žalobu za dôvodnú a tieto slovné vyšpecifikoval, pričom konkrétne znenia jednotlivých odsekov boli súčasťou žaloby.

2.4. Odvolací súd k námietke týkajúcej sa nemajetkovej ujmy v peniazoch uviedol, že zhodne so súdom prvej inštancie uvedený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu považuje vzhľadom na jeho intenzitu, rozsah, formu jeho zverejnenia, časový rozsah ako i pôsobenie žalobcu vo sfére verejného a kultúrneho života v meste V. a závažné nepravdivé informácie (fakty) o jeho činnosti v súvislosti s touto jeho činnosťou za závažný, v podstate ťažko nenapraviteľný, a preto je toho názoru, že žalobcovi patrí vo vzťahu k žalovanému i právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko morálne zadost'učinenie v zmysle ods. 1 citovaného ustanovenia je nepostačujúce. Pokiaľ súd prvej inštancie ustálil výšku nemajetkovej ujmy na sumu 2.500,- eur, pričom dôsledne zhodnotil tvrdenia a dôkazy predložené žalobcom, ako i tvrdenia a dôkazy predložené žalovaným, tieto posudzoval v súlade s § 191 CSP, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, zohľadnil intenzitu, spôsob a trvanie, závažnosť zásahu vykonaného cez zverejnenie príspevku žalovaného na širokej verejnosti prístupnej sociálnej sieti Facebook nielen na svojom profile ale i profile V., zohľadnil všetky pre vec významné kritériá pre určenie výšky nemajetkovej ujmy, prihliadol na význam priznávanej nemajetkovej ujmy (satisfakčný, sankčný, preventívny), nevybočil z rozhodnutí súdov o výške priznanej nemajetkovej ujmy v obdobných veciach a dospel k záveru, že uvedená suma ako materiálna satisfakcia pre žalobcu je v danej konkrétnej veci primeraná, nie je možné jeho záveru nič vytknúť. Doplnil, že táto suma je pritom súčasne primeraná aj z hľadiska potreby zachovania primeraného a rozumného zohľadnenia a vyváženia záujmov všetkých zúčastnených strán, ktoré je nutné zobrať pri rozhodovaní do úvahy.

2.5. Zamietajúci výrok rozsudku odvolací súd odôvodnil poukazom na § 137 písm. d) CSP, z ktorého zákonného ustanovenia nevyplýva možnosť domáhať sa vyslovenia, že došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti.

3.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v časti potvrdzujúcej výrok II., III., IV. rozsudku okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.2. V dovolaní uviedol, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nespĺňa zákonnú požiadavku riadneho súdneho rozhodnutia ako súčasti základného práva na súdnu a inú právnu ochranu. Namietal, že súd sa v odôvodnení rozsudku nevenoval žalobcom požadovanému rozhodnutiu o predbežnej otázke, či došlo alebo nedošlo zverejnením príspevku ako celku k zásahu do osobnostných práv žalobcu. V dôsledku toho sú závislé výroky II., III. a IV. rozhodnutia súdu prvej inštancie potvrdené odvolacím súdom nepreskúmateľné a svojvoľné. Ďalej vytkol obom súdom v základnom konaní, že konali nad rámec žalobného petitu, nerešpektovali skutok uvedený žalobcom, ktorým malo dôjsť k zásahu do jeho osobnostných práv. Žalobca za skutok, ktorým malo dôjsť k zásahu do jeho osobnostných práv, označil všeobecne zverejnenie príspevku ako celku, súd preto nemohol vybrať iba niektoré časti, pretože nemá právo obsahovo korigovať znenie ospravedlnenia, bez zmeny petitu. Ak súd dospel k záveru, že požadované primerané zadost'učinenie nie je primerané, mal žalobu zamietnuť a nie vytvárať nové, nikým nežiadané ospravedlnenie. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/3/2008. Rovnako mal za to, že III. výrok súdu prvej inštancie, potvrdený odvolacím súdom, nemá oporu v žalobnom petite, pretože v podanej žalobe nebola ani zmienka o nejakom zdieľaní poznámky na cudzích profiloch ako žalobcom požadovaná forma satisfakcie. Vo vzťahu k IV. výroku rozsudku, ktorým bola priznaná žalobcovi satisfakcia vo výške 2 500 €, namietal vadu arbitrárnosti. Táto má spočívať v absencii právneho základu, teda vyriešenia predbežnej otázky, či došlo alebo nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, čo súdy neurobili. Navyše odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je zmätočné a vnútorne rozporné. Súd (bod 73. a 83.) konštatuje, že predmetný článok sa dotýkal žalobcu ako osoby verejne činnnej a zároveň nedošlo k poškodeniu žalobcu vo sfére komunálneho politika, napriek tomu mu priznal odškodnenie za zásah do osobného prežívania a rodinného života.

4. Žalobca navrhol dovolanie zamietnuť ako nedôvodné a priznať plnú náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), ďalej aj „najvyšší súd“ príp. „dovolací súd“, po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý dôvodil nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu a porušením zásady ne ultra petitem upravenej v ustanovení § 216 CSP. Dovolací súd preto skúmal existenciu tzv. vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ak totiž dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. zmätočnosť rozhodnutia), neznamená len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

7. Hlavnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

8. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonné kritériá v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľa dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, pričom to rozhodne nie je tento prípad. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

9. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP (s výnimkou výroku I., ktorý však nebol predmetom dovolacieho konania), pričom sa v napadnutom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnostiach odkázal (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Je zrejmé, že prvoinštančným súdom obstarané skutkové zistenia a ich právne posúdenie považoval za natoľko správne, že ich nepotreboval nijako korigovať. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov (odvolacieho a prvoinštančného), chápaných v ich organickej (kompletizujúcej) jednote (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovaného, vyjadrenia žalobcu k tomuto odvolaniu, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov sporových strán, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd sa vysporiadal vo svojom odôvodnení so všetkými podstatnými námietkami žalovaného (vznesenými aj v dovolaní).

9.1. K dovolateľom namietanému nezdôvodneniu základu nároku, teda otázky, či došlo alebo nedošlo zverejnením príspevku ako celku k zásahu do osobnostných práv žalobcu, dovolací súd poukazuje na bod 30. rozsudku odvolacieho súdu a body 74. až 76. rozsudku súdu prvej inštancie. Súdy v základnom konaní vyčerpávajúci spôsobom vysvetlili dôvody, pre ktoré je uplatnený nárok dôvodný, teda čím došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Na tomto závere nemá žiaden vplyv skutočnosť, že odvolací súd zamietol žalobu v časti, ktorou sa žalobca domáhal vyslovenia, že k zásahu do jeho osobnostných práv došlo. Zamietnutie žaloby v tejto časti odvolací súd odôvodnil procesnoprávne s poukazom na § 137 CSP, ktorý upravuje druhy žalôb v civilnom sporovom konaní. Niektoré žaloby procesný predpis nepripúšťa z dôvodu, že ich možno posúdiť v konaní ako otázky predbežné, a to z dôvodu procesnej ekonomie. O taký prípad ide aj v danej veci.

9.2. Za nedôvodnú považuje dovolací súd aj námietku týkajúcu sa vnútornej protirečivosti dôvodov rozsudku prvoinštančného súdu. Dovolateľ poukázal na body 73. a 83. rozsudku, v ktorých konštatoval, že predmetný článok sa dotýkal žalobcu ako osoby verejne činnej a zároveň nedošlo k poškodeniu žalobcu vo sfére komunálneho politika, napriek tomu mu priznal odškodnenie za zásah do osobného prežívania a rodinného života. Dovolací súd však poukazuje na body 74. až 76., v ktorých súd prvej inštancie podrobne rozobral odseky 5., 7. a 12. článku, v ktorých skonštatoval, prečo v nich uvedené informácie, resp. skutočnosti sú nepravdivé a majú difamačný charakter a v nadväznosti na body 81. a 82., v ktorých súd dôvodí, aké mali tieto skutočnosti následky, ako sa prejavili v živote žalobcu, v dôsledku čoho mu vznikla ujma, ktorej výšku odôvodnil v bode 84.

10. Dovolací súd už len poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom

konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané sudy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové sudy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018).

11. K námietke týkajúcej sa porušenia zásady ne ultra petitem dovolací súd uvádza nasledovné.

11.1. Žalobca vymedzuje predmet sporového konania konkrétnym právnym vzťahom, o ktorom tvrdí, že existuje a je ohrozený alebo porušený, konkrétnym nárokom z tohto právneho vzťahu, ktorému žiada poskytnúť súdnu ochranu, druhom, výškou alebo rozsahom plnenia, ktoré z daného nároku žiada priznať resp. spôsobom ochrany, ktorú žiada poskytnúť formou zabezpečovacieho alebo neodkladného opatrenia. Viazanosť súdu žalobným návrhom však neznamená úplnú a bezpodmienečnú viazanosť formuláciou, doslovným znením, slovným vyjadrením petitu. Zo žaloby a jej petitu musí byť jasné a zrejmé, čoho sa žalobca domáha a týmto je súd viazaný. Nie je nevyhnutne viazaný exaktným spôsobom, akým žalobca petit formuloval. Súd preto neprekročí žalobný návrh, ak enunciat rozsudku nebude doslovne zhodný s vyjadrením petitu. V súlade s princípom neformálnosti, súd posudzuje podanie, a teda aj žalobu vrátane žalobného návrhu, podľa obsahu.

11.2. Odborná spisba aj judikatúra (7Cdo/268/2019, 3Cdo/128/2010, 4Cdo/144/2011) je zhodná v názore, že súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento petit je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcu v spore. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh. Súd napriek nesprávnej formulácii petitu môže v konaní pokračovať, ak je z obsahu žaloby zrejmé, čoho sa týka a čo sleduje. Súd je totiž viazaný obsahom žalobného petitu, nie jeho formuláciou. Napr. v okolnostiach konkrétneho prípadu je možný taký postup súdu, že súd na základe žalobného návrhu na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy rozhodne, že žalobca je vlastníkom veci, ak je zo žaloby dostatočne zrejmé, že žalobca sleduje, aby bol zapísaný ako vlastník vo verejnom registri.

11.3. Vo vzťahu k označovaniu nehnuteľností v petite dovolací súd (7Cdo/122/2011) vyslovil, že pokiaľ má dôjsť k zmene zápisu vecných práv k nehnuteľnostiam zapísaných v katastri nehnuteľností, vyžaduje sa, aby nehnuteľnosť bola označená tak, aby ju nebolo možné zameniť s inou nehnuteľnosťou. Neznamená to, že nehnuteľnosť evidovaná a popisovaná v evidencii nehnuteľností musí byť nutne identifikovaná všetkými údajmi vyžadovanými predpismi o evidencii nehnuteľností, požiadavka jej určitosti - nezameniteľnosť pritom musí byť bezpodmienečne zachovaná. Z uvedeného plynie, že hodnotiace kritéria určitosti v takýchto prípadoch, ktorým je i nehnuteľnosť zapísaná (evidovaná) v katastri nehnuteľností, sa nemusí nevyhnutne opierať o údaje z príslušnej evidencie, postačuje ich označenie takým spôsobom (prípadne i niektorým z údajov evidencie), aby boli nezameniteľne rozpoznateľné od iných). 11.4. Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 28.9.2010, sp. zn. 5Cdo/254/2009, na ktorý sa odvolávajú aj sudy v základnom konaní (uvádzajú však nesprávnu spisovú značku) vyslovil, že „Požiadavka ustanovenia § 79 ods. 1 vety druhej OSP, aby zo žaloby vyplývalo, čoho sa žalobca domáha, neznamená, že by žalobca bol povinný urobiť súdu návrh na znenie výroku jeho rozsudku. Ak žalobca označil v žalobe presne, určite a zrozumiteľne povinnosť, ktorá má byť žalovanému uložená rozhodnutím súdu alebo spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo právnej skutočnosti, súd nepostupuje v rozpore so zákonom, ak použitím iných slov vyjadrí vo výroku svojho rozhodnutia rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal. Iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí dbať, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal“. Tento výklad je použiteľný aj na súčasný civilný sporový poriadok (§ 132, § 216).

12. Dovolací súd v postupe súdov v základnom konaní nezistil porušenie zásady ne ultra petitem vyslovenej v § 216 CSP. Sudy posúdili dôvodnosť uplatneného žalobného nároku a dospeli k záveru, že je iba čiastočne dôvodný, keď zásah do osobnostných práv žalobcu spôsobili iba niektoré informácie

uvedené v článku žalovaného, nie však článok ako celok. Pristúpili teda k rozhodnutiu, ktorým čiastočne žalobe vyhovel a vo zvyšku ju zamietli. Tento postup je v súlade s procesným právom (§ 212 CSP) a naopak nie je v rozpore s hmotným právom (§ 13 OZ). Námietka dovolateľa, spočívajúca v tvrdení, že súdy mali byť vysloviť, že celý článok je difamujúci alebo žalobu zamietnuť, je preto nedôvodná. To isté platí aj o námietkach vo vzťahu k výrokom II. a III., ktorým nariadil žalovanému uverejniť ospravedlnenie. Pri formulácii museli súdy prihliadnuť na ich vykonateľnosť, preto ich prispôbil podmienkam využívaných na sociálnych sieťach.

13. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolateľ neopodstatnene namietal dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto jeho dovolanie zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP).

14. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, a preto mu dovolací súd priznal voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Tento rozsudok prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.